

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 360/2014 z dnia 9 kwietnia 2014 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Rosji w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009⁽¹⁾ (rozporządzenie podstawowe), (Dz.U. L 107, s. 13);
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa wynikającego z błędnej interpretacji art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego i oczywistego błędu w ustaleniach faktycznych Komisji dotyczącego tego, że jeden podmiot gospodarczy nie ma znaczenia dla obliczenia skonstruowanej ceny (w tym dostosowań do ceny eksportowej) na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, a w konsekwencji w ustaleniu, że zagwarantowane było pełne odliczenie dla wszystkich SG & A kosztów i zysków RFA International od skonstruowanej ceny wywozowej grupy CHEMK. W zakresie, w jakim Komisja mogła oprzeć się na ww. ustaleniach przy oddalaniu wniosku skarżącej o uznanie za jeden podmiot gospodarczy, skarżące twierdzą również, że takie oddalenie stanowi również naruszenie prawa i oczywisty błąd w ustaleniach.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i związanego z tym naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego przy odliczaniu cła antydumpingowego od skonstruowanej ceny eksportowej skarżących. Naruszenie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wynika z zastosowania przez Komisję nowej metody ustalania, czy cło zostało prawidłowo odzwierciedlone w cenie odsprzedaży, która to metoda jest odmienna od metody stosowanej na ostatnim etapie postępowania przeglądownego, co doprowadziło do obowiązującego cła przeciwko skarżącym
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że ustalenia Komisji dotyczące rzekomego prawdopodobieństwa ponownego zaistnienia szkodliwego dumpingu w odniesieniu do rosyjskiego przywozu są poparte serią oczywistych błędów w ustaleniach stanu faktycznego i w ocenie dowodów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2014 r. – Mdr Inversiones przeciwko Komisji

(Sprawa T-488/14)

(2014/C 282/65)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Mdr Inversiones, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel(-e): M. Linares Gil, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej całokształt środków, które rzekomo stanowią tzw. hiszpański system leasingu podatkowego („SEAF”), jako niezgodną ze wspólnym rynkiem nową pomoc państwa;
- tytułem ewentualnego wniosku, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;

- tytułem ewentualnego wniosku, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawarty w nim nakaz odzyskania rzekomej pomocy narusza zasadę pewności prawa, i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Zarzuca się w szczególności błąd w zaklasyfikowaniu tzw. hiszpańskiego systemu leasingu podatkowego („SEAF”), jako całości, jak i środków indywidualnych, jako pomocy państwa, błąd w identyfikacji beneficjenta środków i naruszenie zasady pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2014 r. – Espacio Activos Financieros przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-489/14)

(2014/C 282/66)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Espacio Activos Financieros, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: A. De Zunzunegui Ruano, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej całokształt środków, które rzekomo stanowią tzw. hiszpański system leasingu podatkowego („SEAF”), jako niezgodną ze wspólnym rynkiem nową pomoc państwa;
- tytułem ewentualnego wniosku, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem ewentualnego wniosku, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawarty w nim nakaz odzyskania rzekomej pomocy narusza zasadę pewności prawa, i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Zarzuca się w szczególności błąd w zaklasyfikowaniu tzw. hiszpańskiego systemu leasingu podatkowego („SEAF”), jako całości, jak i środków indywidualnych, jako pomocy państwa, błąd w identyfikacji beneficjenta środków i naruszenie zasady pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2014 r. – Bodegas Muga przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-491/14)

(2014/C 282/67)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bodegas Muga, SL (Haro, Hiszpania) (przedstawiciele: J. L. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska